EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió



# Trama i escriptura

Fins a l'11 de novembre, a les sales d'exposicions del Consell Comarcal del Solsonès, a Solsona, els dissabtes, els diumenges i la resta de dies festius es pot visitar l'exposició "Trama i escriptura", de la menorquina Margarida Piera Vinent. El muntatge, acurat fins al darrer detall, encaixa a la perfecció en el marc gòtic on s'exposa, potser perquè totes les obres han estat creades entre el 2010 i el 2012, pensant precisament en aquest espai. El visitant és acompanyat, en tot moment, per multitud de cites literàries (cal tenir present que Piera és llicenciada en Filologia Catalana i en Belles Arts) que van des de sant Agustí fins a Virginia Woolf, passant per Víctor Català, Josep Palau i Fabre o Juan Eduardo Cirlot. La literatura dialoga amb un llenguatge plàstic que, al mateix temps, s'articula a partir dels signes de l'escriptura, perquè parteix de l'exploració de la grafia.

L'artista, a través de cinc sèries que vinculen les arts plàstiques i el llenguatge gràfic, construeix i dóna forma a veritables poemes visuals que, en el fons, cerquen l'essència que tot creador té l'objectiu de mostrar en el buit de la pàgina -o de la tela, o de la làmina- en blanc. En les dues primeres sèries ("Trama i escriptura" i "Un espai que és una pàgina") centenars de tires estampades amb procediments tradicionals com la litografia, la xilografia o el linòleum, s'entrecreuen formant trames que fins i tot, en alguns casos, juguen amb les pròpies ombres. La tercera sèrie ("Llibre d'hores") està formada per 24 peces úniques gravades amb punta seca i aiguatinta. I en el cas de les dues darreres sèries ("Habitacions", la que parteix d'uns referents literaris més concrets, i "Una trama de tinta negra") la tècnica utilitzada és l'estampa digital "glicée".

De ben segur que un crític acreditat podria fer-ne una valoració tècnica molt més precisa i seria capaç de relacionar les obres de Margarida Piera amb el conjunt de les tendències contemporànies de l'art. Un servidor, en canvi, s'ha de limitar, modestament, a provar de transmetre les impressions subjectives -i, per tant, filtrades per la pròpia sensibilitat- que li produeix l'exposició. I aquestes impressions són bones. Després de repassar les obres exposades, un té la sensació que l'autora -l'artista- no pretén transmetre cap missatge diàfan sobre res en concret, sinó senzillament presentar una mostra de la sensibilitat íntima amb què la seva ànima creadora -i creativa- és capaç d'omplir l'abisme que és una pàgina en blanc. Com diu el solsoní Pasqual Farràs en el pròleg del llibret que acompanya l'exposició: "Hi ha un espai que és una pàgina. No hi ha res, però hi cap tot, perquè el buit es dimensiona, creix, es transforma, atret per imatges que són correspondències".